

Євгенія РОДЮКОВА

провідний науковий співробітник
відділу досліджень проблем діяльності прокуратури
щодо представництва інтересів громадянина або держави в суді
Науково-дослідного інституту
Національної академії прокуратури України,
юрист 3 класу
rodukova_e@ukr.net

Дмитро ЛОТЮК

старший науковий співробітник
відділу досліджень проблем
діяльності прокуратури щодо представництва
інтересів громадянина або держави в суді
Науково-дослідного інституту
Національної академії прокуратури України
dima6402i@gmail.com

УДК 347.7

ПРАВОВІ АСПЕКТИ ЗАХИСТУ ВІД НЕПРАВОМІРНОГО ВИКОРИСТАННЯ ТОРГОВЕЛЬНОЇ МАРКИ

Загальновідомо, що Україна оголосила про намір вступу в Європейський Союз, а отже, виникла потреба в освоєнні вітчизняними підприємцями, компаніями та представниками бізнесу власного сегмента на світовому ринку. Проте одразу постало питання про приєднання нашої країни до інтеграційних процесів у сфері права інтелектуальної власності, що потребує дослідження цього питання на теоретичному рівні й удосконалення законодавства України, враховуючи правові механізми, які застосовуються у Європейському Союзі.

Крім того, необхідно зазначити, що інноваційний сектор спрямований на входження України в єдиний європейський ринок, який заохочує профільні компанії та представників бізнесу до інвестицій в Україну. Оскільки підґрунтям інновації є інтелектуальна власність, актуальності набуває забезпечення ефективного нормативно-правового регулювання правопорядку та кримінально-правової охорони праводіносин у цій сфері.

У зв'язку із цими процесами питанням, що стосуються захисту такого об'єкта права інтелектуальної власності, як торговельна марка, необхідно приділяти особливу ува-

гу, адже торговельна марка є інструментом ведення власного бізнесу, захисту ділової репутації на ринку товарів і послуг, засобом накопичення капіталу [1, 255].

Нині у світі зареєстровано більш як 30 мільйонів торговельних марок, і їхня кількість збільшується щороку приблизно на 1 мільйон. Без перебільшення зазначимо, що ми живемо у світі торговельних марок, які дають можливість виокремити товари та послуги серед подібних, є показником якості, заохочують споживачів придбати товари або скористатись послугами. Вдало обрана торговельна марка стає гарантом успіху тієї чи іншої компанії, нової продукції того ж виробника, дає змогу споживачам відрізнити товари один від одного, обирати між конкурентними товарами, заохочує виробника до підтримання високої якості продукції [2, 169].

За даними Міжнародної торгової палати, фінансові надходження, отримані від продажу фальсифікованих товарів з незаконним використанням торговельних марок, становлять близько 5–7% світової торгівлі [3, 747]. Показник загрози неправомірного використання торговельної марки прямо залежить від її популярності, тому необхідно

виробити ефективні правові механізми та постійно удосконалювати їх для захисту ділової репутації на ринку товарів та послуг, – це визнано міжнародною спільнотою.

Науковий аналіз різних аспектів права інтелектуальної власності, в тому числі захисту від неправомірного використання торговельних марок, здійснювався як вітчизняними, так і іноземними вченими, а саме: П. Берзіним, І. Безклубим, Ю. Бошицьким, Т. Боднар, І. Василенком, Б. Воеводіним, Є. Даниловою, І. Дахном, Т. Демченко, В. Дробязко, О. Дудоровим, В. Жаровим, Д. Лонг, Р. Майдаником, О. Підпригорою, І. Спасибо-Фатеевою, Є. Харитоновим, Г. Шершневичем та іншими. Їхні наукові висновки є основою для подальших розвідок у цій царині.

Розглядаючи питання захисту прав власника від неправомірного використання торговельної марки, необхідно проаналізувати нормативно-правову базу України, положеннями якої передбачено такий захист. Законодавство у сфері інтелектуальної власності охоплює міжнародні й національні нормативно-правові акти.

Правову основу захисту об'єкта інтелектуального права – торговельної марки – становлять Конституція України, Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 року (ЦК України), Господарський кодекс України від 16 січня 2003 року (ГК України), Господарсько-процесуальний кодекс України від 6 листопада 1991 року (ГПК України), Кодекс про адміністративні правопорушення України від 7 грудня 1984 року (КУпАП), Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 року (КК України), Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квітня 2012 року (КПК України) та Закон України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» від 15 грудня 1993 року (Закон України про охорону знаків) тощо.

Метою даної роботи є дослідження правових аспектів захисту порушених прав власника торговельної марки, аналіз законодавчої бази, що регулює такі питання, та її відповідності сучасному європейському досвіду, а також надання висновків та пропозицій щодо удосконалення окремих положень законодавства з питань захисту торговельної марки.

Передусім зазначимо, що одним із основних прав власника торговельної марки є право перешкоджати іншим особам використовувати її. Це право закріплено у ст. 16 (1) Угоди про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності (угода TRIPS) [4], згідно з якою: власник зареєстрованого товарного знака повинен мати виключне право забороняти третім сторонам, який не мають згоди власника, використовувати в процесі торгівлі позначення для товарів чи послуг, які є аналогічними або схожими на ті, що наявні в товарному знаку, який реєструється, адже це може спричинити плутанину. У разі використання подібного позначення для ідентичних товарів чи послуг ймовірність переплутати їх має вважатися презумпцією. Вказані права не повинні завдавати жодної шкоди існуючим пріоритетним правам і впливати на можливість членів угоди TRIPS визнавати ці права чинними залежно від їхнього використання. Таким чином, зазначеною нормою передбачено, що захист від неправомірного використання торговельної марки здійснюється стосовно зареєстрованих в установленому законом порядку торговельних марок і спрямований не тільки на припинення незаконного використання схожого позначення на аналогічний товар, а й на подібні торговельні марки. Отже, реєстрація торговельної марки є важливим фактором, що полегшить подальший захист прав та завдасть третім особам використовувати торговельну марку.

Відповідно до ст. 1 Закону України про охорону знаків знак для товарів і послуг – це позначення, за якими товари або послуги осіб відрізняються від однорідних товарів чи послуг інших осіб. Проте у деяких інших нормативно-правових актах поряд із поняттям «знак для товарів» вживаються терміни: «торговельна марка», «торговельний знак» (ЦК України, ГК України). З огляду на текстуальні розбіжності у нормах законів щодо охорони прав власників на торговельні марки, в тому числі й ст. 229 КК України, в якій передбачено відповідальність за незаконне використання знака для товарів і послуг, фірмового найменування, кваліфікованого зазначення походження товару, слід враховувати заміну терміна

зазначеного об'єкта права інтелектуальної власності, а з позицій законодавчої техніки правильним буде використання саме терміна «торговельна марка» на рівні галузі цивільного права – права інтелектуальної власності. Рекомендації щодо узгодження відповідних понять із пропозиціями про внесення змін до законодавства у вказаній сфері містяться у працях Ю. Бошицького, П. Берзіна [2, 170; 5, 208].

Основними міжнародними актами, які регламентують питання, пов'язані з використанням торговельних марок, є: Паризька конвенція про охорону промислової власності 1883 року [6]; Мадридська угода про міжнародну реєстрацію знаків (Мадридська угода) 1891 року, яка набула чинності після підписання Протоколу до Мадридської угоди 1983 року [7]; Угода про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності 1994 року [4] та інші.

В юридичній літературі зазвичай вказується, що захист прав на торговельну марку може здійснюватись в цивільному, адміністративному та кримінальному порядку [8, 387].

Так, згідно зі ст. 424 ЦК України праволоділець має виключне право перешкоджати неправомірному використанню об'єкта права інтелектуальної власності, в тому числі забороняти таке використання. Відповідне право реалізується суб'єктами самостійно, без залучення адміністративного ресурсу.

Цивільний захист провадиться в двох формах: самозахист та судовий захист. Так, у ст. 19 ЦК України визначено, що кожна особа має право на самозахист свого цивільного права та права іншої особи від порушень і протиправних посягань. Але способи самозахисту мають відповідати змісту права, яке порушене, характеру дій, якими воно порушене, наслідкам, що спричинені цим порушенням. Отже, право самозахисту особа може реалізувати шляхом надіслання повідомлення про неправомірне використання торговельної марки, вимоги відшкодувати завдані збитки, вимоги припинити неправомірне використання торговельної марки тощо. Згідно із загальними засадами цивільного законодавства України, визначеними у ст. 16 ЦК України, кожна особа

має право звернутися до суду за захистом свого особистого немайнового або майнового права та інтересу. Окрім того, згідно зі ст. 432 ЦК України кожна особа має право звернутися до суду за захистом свого права інтелектуальної власності. Про визначення форм захисту також йдеться у Законі України про охорону знаків. Так, у п. 2 ст. 2 вказаного Закону на вимогу власника свідоцтва порушення його права повинно бути припинено, а порушник зобов'язаний відшкодувати власнику свідоцтва завдані збитки. Проте у статті не наведено переліку дій, які призводять до порушення прав на торговельну марку, натомість визначено, що порушення прав власника свідоцтва є посяганням на права, перелік яких міститься в ст. 16 Закону України про охорону знаків.

На нашу думку, в зазначеному Законі необхідно закріпити те, які дії вважаються порушенням прав на торговельну марку. Адже слід поступово приводити норми вітчизняного законодавства у відповідність із міжнародними стандартами стосовно торговельних марок. Наприклад, у законодавствах багатьох розвинутих держав визначено, які саме дії призводять до порушення прав на торговельні марки.

Заслугує на увагу норма про порушення прав на знак, яка закріплена у Законі США про товарні знаки (U.S. Trademark Law Federal Statutes). Пунктом (1) § 32 (15 U.S.C. § 1114) розділу VI цього Закону передбачено, що будь-яка особа, яка без дозволу власника виробляє, копіює або імітує зареєстрований товарний знак і використовує таке виробництво, підробку, копії чи імітації на етикетках, написах, відбитках, упаковці, обгортці, сумках або у зв'язку з продажем, пропозицією продажу, розповсюдженням чи рекламою товарних послуг, або коли таке використання може призвести до помилки, плутанини чи ввести в оману, – може бути притягнута до цивільно-правової відповідальності [9].

Відповідно до Закону Франції про товарні знаки основними видами порушень права на знак визначено такі:

– контрафакція – відтворення чужого знака, зареєстрованого для тотожних або схожих товарів і послуг;

- обманна імітація – схожі відтворення чужого знака, здатні викликати небезпеку переплутати оригінал та імітований знак; використання товарних знаків без дозволу заінтересованих осіб і використання імітованих знаків;
- обманне маркування – використання особою, яка не має відповідного права, в комерційних цілях справжнього, оригінального знака іншої особи для позначення ним своїх товарів і послуг;
- підміна товарів і послуг – постачання товарів чи пропозиція послуг інших, ніж ті, які були заявлені під зареєстрованим товарним знаком;
- незаконне зберігання контрафактних, обманним шляхом маркованих та імітованих товарних знаків, продаж, введення в обіг, постачання або пропозиція постачання товарів чи надання послуг, позначених даними товарними знаками [10, 240–242].

Захист прав на торговельну марку в судовому порядку з огляду на зміст ст. 21 Закону України про охорону знаків здійснюється стосовно спорів про: встановлення власника свідоцтва, укладання та виконання ліцензійних договорів, порушення прав власника свідоцтва. Отже, відновлення порушених прав може також вимагати особа, яка придбала ліцензію. Судовий порядок захисту прав на торговельну марку відповідає правилам позовного провадження та нормам, закріпленим у ГПК України. Під час судового процесу позивачу потрібно надати докази стосовно наявності виключного права на торговельну марку, а також докази про порушення цього права.

За угодою TRIPS, доведення факту порушення прав на торговельну марку вимагає підтвердження його по суті, яке, зокрема, може стосуватись:

- наявності прав на торговельну марку;
- факту її несанкціонованого використання;
- ймовірності введення споживачів в оману внаслідок несанкціонованого використання торговельної марки [11].

За результатами розгляду суд може ухвалити рішення про: заборону використання торговельної марки; відшкодування збитків, завданих неправомірним використанням торговельної марки; відшкодування

упущеної вигоди; компенсування шкоди діловій репутації.

Окрім судового захисту існують й інші механізми, за допомогою яких можна запобігти правопорушенням, пов'язаним з торговельними марками, відновити порушені права чи покарати порушників. Зокрема, такий захист на підставі подання заяв або в порядку *ex-officio* здійснюється такими державними органами:

- органами внутрішніх справ і державними інспекторами інтелектуальної власності (якщо йдеться про фальсифікацію чи контрафакт продукції торговельної марки на регіональному рівні);

Антимонопольним комітетом України (якщо порушення – це акт недобросовісної конкуренції);

- митними органами (якщо йдеться про незаконне вивезення чи ввезення в Україну товарів певної торговельної марки);
- органами Державної виконавчої служби України, що здійснює виконання рішень судів та інших органів, а також посадових осіб відповідно до законів України;
- органами прокуратури України [11].

Крім того, якщо особа подала заявку на видачу свідоцтва на торговельну марку, то до винесення рішення Державної служби інтелектуальної власності можна подати заперечення проти рішень щодо набуття прав на торговельну марку. Також будь-яка особа може подати заперечення про видачу свідоцтва іншій особі – після публікації відомостей про видачу свідоцтва.

Згідно зі ст. 51-2 КУпАП незаконне використання об'єкта права інтелектуальної власності (літературного чи художнього твору, їх виконання, фонограми, передачі організації мовлення, комп'ютерної програми, бази даних, наукового відкриття, винаходу, корисної моделі, промислового зразка, знака для товарів і послуг, топографії інтегральної мікросхеми, раціоналізаторської пропозиції, сорту рослин тощо), привласнення авторства на такий об'єкт або інше умисне порушення прав на об'єкт права інтелектуальної власності, що охороняється законом, тягне за собою відповідальність у виді штрафу з конфіскацією незаконно виготовленої продукції та обладнання і матеріалів, які призначені для її виготовлення.

Адміністративно-правова процедура захисту особи, права якої порушені, провадиться після звернення із заявою до Антимонопольного комітету України. Таке звернення можливе у випадку кваліфікації порушення прав на торговельну марку як акту недобросовісної конкуренції.

Недобросовісною конкуренцією відповідно до ст. 164-3 КУпАП визнається: незаконне копіювання форми, упаковки, зовнішнього оформлення, а також імітація, копіювання, пряме відтворення товару іншого підприємця, самовільне використання його імені, що тягнуть за собою відповідальність у виді штрафу з конфіскацією виготовленої продукції, знарядь виробництва і сировини чи без такої.

У зв'язку із цим Антимонопольний комітет України уповноважений ухвалювати рішення щодо:

- визнання факту недобросовісної конкуренції;
- припинення недобросовісної конкуренції;
- накладення штрафів;
- конфіскації товарів з неправомірно використаним позначенням і копій виробів іншого суб'єкта господарювання (підприємця).

Криміналізація незаконного використання торговельної марки здійснена шляхом включення до КК України 2001 року ст. 229, у якій закріплена відповідальність за незаконне використання знака для товарів і послуг, фірмового найменування, кваліфікованого зазначення походження товару. Встановлення кримінальної відповідальності за такі дії було зумовлено не лише вагомими внутрішньодержавними чинниками, а й необхідністю виконання Україною міжнародно-правових зобов'язань у сфері захисту засобів індивідуалізації учасників цивільного (господарського) обороту товарів і послуг. Якщо врахувати наявність у кримінальних кодексах України 1922 і 1927 років норм, присвячених караності порушення несумлінної конкуренції чужого права на товарний чи фабричний знак, модель, малюнок або фірму, то можна констатувати, що (умовно кажучи) відновлення кримінальної відповідальності за незаконне використання засобів індивіду-

алізації учасників господарського обороту товарів і послуг відбулося в Україні через тривалий проміжок часу [12, 813].

Варто зазначити, що злочин, передбачений ст. 229 КК України, віднесено до злочинів, у яких кримінальне провадження здійснюється у формі приватного обвинувачення. Відповідно до ч. 1 ст. 477 КПК України кримінальне провадження за ст. 229 КК України може бути розпочате слідчим, прокурором лише на підставі заяви потерпілого. Вказана обставина, безумовно, знижує офіційний рівень злочинності у цій сфері, залишаючи поза увагою факти незаконного використання знака для товарів і послуг, фірмового найменування, кваліфікованого висновку про походження товару, щодо яких немає заяв (скарг) правласників цих об'єктів інтелектуальної власності. Однак вчинення вказаного злочину доволі часто поєднано з іншими кримінально караними діяннями, насамперед виготовленням, зберіганням, придбанням, перевезенням марок акцизного збору (ст. 199 КК України), незаконним виготовленням, зберіганням, збутом або транспортуванням з метою збуту підакцизних товарів (ст. 204 КК України), фіктивним підприємництвом (ст. 205 КК України), легалізацією доходів, одержаних злочинним шляхом (ст. 209 КК України), умисним введенням в обіг на ринку України небезпечної продукції (ст. 227 КК України) [13, 23].

Отже, до основних прав власника торговельної марки належить право перешкоджати іншим особам використовувати її.

Правова охорона надається тільки зареєстрованим торговим знакам. Тому реєстрацію торговельної марки необхідно сприймати як важливий фактор, що полегшить подальший захист прав та надасть можливість завадити третім особам неправомірно використовувати торговельну марку. Також необхідно в законодавстві узгодити термінологію, пов'язану з торговельною маркою, та ввести універсальне поняття.

У спеціальному Законі України про охорону знаків, враховуючи зарубіжний досвід, варто передбачити перелік дій, що призводять до порушення прав власника торговельної марки.

Щодо захисту прав на торговельну марку, то він здійснюється у цивільному поряд-

ку в двох формах: самозахист, який реалізується через надіслання повідомлення про неправомірне використання торговельної марки, вимоги відшкодування завданих збитків, вимоги припинити неправомірне використання торговельної марки, та у судовому порядку – шляхом звернення із відповідною заявою до суду.

Окрім судового захисту існують й інші механізми, за допомогою яких можна запобігти правопорушенням, пов'язаним з торговельними марками, відновити порушені права чи покарати порушників. Такий захист здійснюється на підставі подання заяв або в порядку *ex-officio*.

Злочин, передбачений ст. 229 КК України, віднесено до злочинів, у яких кримінальне провадження здійснюється у формі приватного обвинувачення. Відповідно до ч. 1 ст. 477 КПК України кримінальне провадження за ст. 229 КК України може бути розпочате слідчим, прокурором лише на підставі заяви потерпілого.

Дослідивши способи захисту порушених прав власника торговельної марки та неузгодженості в законодавстві, необхідно встановити пріоритетні напрями удосконалення чинних норм у цій сфері з метою приведення їх у відповідність із сучасними європейськими стандартами.

Список використаних джерел:

1. Родюкова Є.К. Сучасний підхід до розуміння складових брэнда, які підлягають захисту / Є.К. Родюкова, Д.П. Лотюк // Правова політика в Україні: питання теорії та практики: зб. м-лів міжнар. наук.-практ. конф. (м. Київ, 24 жовтня 2014 року): у 2 т. – К.: Національна академія прокуратури України, 2014. – Т. 1. – 342 с. – С. 255–258.
2. Бошицький Ю.Л. Поняття, значення торговельної марки та прав на неї в контексті розбудови національної ринкової економіки / Ю.Л. Бошицький // Часопис Київського університету права. – 2009. – № 2. – С. 169–176.
3. Дудоров О.О. Злочини у сфері господарської діяльності: кримінально-правова характеристика: моногр. / О.О. Дудоров. – К.: Юридична практика, 2003. – 947 с.
4. Угода про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності (TRIPS): угода від 15 квітня 1994 року // Світова організація торгівлі [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/981_018/page
5. Берзін П.С. Незаконне використання засобів індивідуалізації учасників господарського обороту, товарів та послуг: аналіз складів злочину, передбаченого ст. 229 КК України: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.08 / П.С. Берзін. – К., 2004. – 311 с.
6. Паризька конвенція про охорону промислової власності від 20 березня 1883 р. – К.: ІнЮре, 2004. – 30 с.
7. Про внесення змін до Закону України «Про приєднання України до Протоколу до Мадридської угоди про міжнародну реєстрацію знаків»: Закон України від 5 червня 2003 року № 941-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 39. – Ст. 340.
8. Дроб'язко В.С. Право інтелектуальної власності: навч. посіб. / В.С. Дроб'язко, Р.В. Дроб'язко. – К.: Юрінком Інтер, 2004. – 512 с.
9. U.S. Trademark Law Federal Statutes [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.uspto.gov/trademarks/law/Trademark_Statutes.pdf#page=24&zoom=100,69,609
10. Малиновська Т.М. Цивільно-правовий захист комерційних (фірмових) найменувань, торговельних марок / Т.М. Малиновська // Право і безпека. – 2011. – № 1. – С. 240–242 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Pib_2011_1_54.pdf
11. Ромат Т.Є. Захист торговельних марок як об'єктів інтелектуальної власності / Т.Є. Ромат // Теорія та практика державного управління. – 2011. – № 3 (34) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/tpdu/2011-3/doc/2/23.pdf>
12. Дудоров О.О. Вибрані праці з кримінального права / передне слово д-ра юрид.наук, проф. В.О. Навроцького; МВС України, Луганський державний ун-т внутрішніх справ ім. Е.О. Дідоренка. – Луганськ: РВВ ЛДУВС, 2010. – 952 с.
13. Методичні рекомендації з питань протидії незаконному використанню знака для товарів і послуг, фірмового найменування, кваліфікованого зазначення походження товару (ст. 229 КК України) / [О.В. Вітрук, Н.М. Гадіон, О.З. Гладун та ін.]. – К.: Національна академія прокуратури України, 2014. – 44 с.

Свгенія РОДЮКОВА
Дмитро ЛОТЮК

ПРАВОВІ АСПЕКТИ ЗАХИСТУ ВІД НЕПРАВОМІРНОГО ВИКОРИСТАННЯ ТОРГОВЕЛЬНОЇ МАРКИ

Євроінтеграційні процеси, що відбуваються в нашій державі, зумовлюють потребу переглянути питання, пов'язані із захистом прав інтелектуальної власності. Торговельна марка є інструментом ведення власного бізнесу, захисту ділової репутації на ринку товарів і послуг. Показник загрози неправомірного використання торговельної марки прямо залежить від її успішності та популярності, тому необхідно розробити ефективні правові механізми та постійно удосконалювати їх для захисту ділової репутації на ринку товарів і послуг, – це визнано міжнародною спільнотою. У роботі проаналізовано та визначено правові аспекти захисту торговельних марок.

Ключові слова: торговельна марка; неправомірне використання; захист торговельної марки.

Євгенія РОДЮКОВА
Дмитрий ЛОТЮК

ПРАВОВЫЕ АСПЕКТЫ ЗАЩИТЫ ОТ НЕПРАВОМЕРНОГО ИСПОЛЬЗОВАНИЯ ТОРГОВОЙ МАРКИ

Евроинтеграционные процессы, происходящие в нашем государстве, обуславливают необходимость пересмотреть вопросы, связанные с защитой прав интеллектуальной собственности. Торговая марка является инструментом ведения собственного бизнеса, защиты деловой репутации на рынке товаров и услуг. Показатель угрозы неправомерного использования торговой марки напрямую зависит от ее успешности и популярности, поэтому необходимо выработать эффективные механизмы и постоянно совершенствовать их для защиты деловой репутации на рынке товаров и услуг, – это признано международным сообществом. В данной работе проанализированы и определены правовые аспекты защиты торговых марок.

Ключевые слова: торговая марка; неправомерное использование; защита торговой марки.

Yevgenya RODIUKOVA
Dmytro LOTIUK

LEGAL PROTECTION AGAINST UNAUTHORIZED TRADEMARK

European integration processes taking place in our country lead to improve the protection of intellectual property. A trademark is a tool for running your own business, protecting business reputation in the market of goods and services. Index threat improper use of a trademark depends on the success and trademark information, so the need for a constant improvement of effective legal mechanisms for protecting business reputation in the market of goods and services is recognized by the international community. In this paper we analyzed and identified legal aspects of trademark protection.

Keywords: trade mark; protection trade mark; illegal use of trade mark.

